

Tuỳ bút
Chủ đề: thời sự hải ngoại
Tác giả: Trần Trung Đạo

LÝ DO TÂY CHAY QUỐC THIÊN TẠI CÁC BUỔI TRÌNH DIỄN Ở MỸ

Sau 1975, nhiều ca sĩ tài năng của Việt Nam Cộng Hòa bị kẹt lại trong đó ca sĩ Thái Thanh và ca sĩ Hà Thanh.

Cả hai ca sĩ chọn ngưng hát.

Bộ máy tuyên truyền CS biết sớm hay muộn những "Tiếng chày trên sóc bom bo" hay "Nồi lửa lên em" sẽ chẳng còn ai nghe nữa. Họ rất cần tiếng hát Thái Thanh, không chỉ vì giọng ca thiên phú của bà mà còn để hợp thức hóa dòng nhạc Việt Nam từ tiền chiến đến chiến tranh, từ miền Bắc đến miền Nam, từ Việt Minh 1945 đến cộng sản 1975.

Sự hiện diện của ca sĩ Thái Thanh giúp cho đảng có tính chính danh trong âm nhạc Việt Nam thay vì nhạc tuyên truyền, nhạc hô khẩu hiệu hay còn gọi chung là "nhạc đỏ". Tuy nhiên, ngoại trừ những buổi họp mặt tại tư gia để đón các văn nghệ sĩ mới được trả tự do như Đoàn Quốc Sỹ, Thanh Tâm Tuyền, bà từ chối lời mời của đảng để hát trước công chúng.

Theo nhà văn Phạm Xuân Đài (Phạm Phú Minh):

"Sau 1975, theo tôi được biết thì bà Thái Thanh ở lại trong nước, bà từ chối không hát gì hết. Bà giữ im lặng, không xuất hiện trước công chúng. Tôi có một câu chuyện là khi Thanh Tâm Tuyền ở tù về, Thái Thanh có đến thăm và hát cho Thanh Tâm Tuyền nghe một số bài hát phổ nhạc từ thơ của Thanh Tâm Tuyền, trong tình cảm bạn bè với nhau chứ không xuất hiện trước công chúng." (RFA, 2016/08/07)

Tương tự, ca sĩ Hà Thanh cũng không hát sau 1975. Băng nhạc duy nhất của chị Hà Thanh do các thân hữu thu là một băng nhạc Phật Giáo trong đó có những bài như Trầm Hương Đốt, Từ Đàm Quê Hương Tôi, v.v. và được phổ biến một cách kín đáo sau 1975 ở Huế. Giữa một cổ đô chưa khô hết máu và nước mắt của Thảm Sát Mậu Thân, tiếng hát của chị như những giọt nước mát nhỏ xuống vết thương đau nhức mà đồng bào Huế đang chịu đựng.

Nhiều ca sĩ khác cũng chọn thái độ tương tự. Thay vì đồng lõa, thỏa hiệp, đầu hàng, các anh chị ca sĩ chân chính đã chọn đứng về phía hàng trăm ngàn người đang chịu đựng lao tù, đứng về phía hàng triệu người Việt bỏ xác giữa rừng sâu, trên biển cả, đứng về phía một dân tộc đang sống trong đói khát đêm từng hột bo bo trong những năm tháng sau 1975.

Sự im lặng của các anh chị ca sĩ chân chính là những tiếng nói, những thái độ sống, những lời phản đối mà không phải ai cũng có thể làm được. Sự bất hợp tác với nhà cầm quyền CS của họ là một hành động cách mạng can đảm giữa một thời kỳ mà con người thường "gió chiều nào theo chiều đó".

Âm nhạc là một phần của văn hóa. Âm nhạc giúp người nô lệ da đen đa số chiến thắng trong cuộc chiến chống chủ trương nô lệ văn hóa của thiểu số chủ nô da trắng tại Mỹ đầu thế kỷ 17. Những Whitney Houston, Steve Wonder, Michael Jackson, v.v. thời nay là kết quả của dòng máu dân ca chảy dài qua bao thế hệ người da đen từ Nigeria, Congo, Angola, v.v.

Giống như tiếng hát của ca sĩ Vladimir Vysotsky ở LX trước đây đã góp phần làm sụp đổ chế độ CSLX, các ca sĩ Việt Nam chân chính đã khẳng định sự tồn tại đối kháng của hai dòng nhạc, tự do dân chủ và CS độc tài. Họ ít ỏi giữa dòng thác đỏ đang tuôn nhưng họ có niềm tin và chính nghĩa.

Thời gian trôi qua hơn nửa thế kỷ, tiếng súng đã tạm ngưng trên quê hương Việt Nam nhưng cuộc đấu tranh văn hóa vẫn tiếp tục. Cuộc đấu tranh đó không thay đổi và có thể sẽ không bao giờ thay đổi cho đến khi nào chế độ độc tài CS Việt Nam còn tồn tại. Lằn ranh đó không chỉ diễn ra trong sinh hoạt chính trị mà trong nhận thức của mỗi người, thậm chí trong cách chọn một bài hát.

Sau 1975, đảng CS viết lại lịch sử Việt Nam phù hợp với quan điểm của đảng và áp dụng một chính sách tẩy não thâm độc đối với các thế hệ trẻ. Lịch sử không còn là một dòng chảy chính thống qua các thời kỳ đất nước như Đinh, Lê, Lý, Trần trước đây mà là lịch sử của kẻ thắng trận, được giải thích theo quan điểm của đảng CS và đề phục vụ cho mục đích của đảng CS.

Lịch sử Việt Nam mà sinh viên học sinh, trong đó có Quốc Thiên, học là lịch sử được phát ra từ cái loa tuyên truyền của chế độ. Ngay cả những khái niệm căn bản về dân tộc, tổ quốc

cũng bị định nghĩa theo ý đảng. Tổ quốc là gì? Tổ quốc là đảng. Đảng là gì, đảng là tổ quốc. Và cứ thế, đảng biến Quốc Thiên và nhiều ca sĩ lớn lên trong chế độ thành những con vẹt, hát những bài hát ca tụng chế độ CS, một thể chế chính trị lạc hậu và tàn bạo mà một ca sĩ nào có lòng tự trọng tối thiểu cũng từ chối hát.

Đa số những người tẩy chay Quốc Thiên có thể không biết Quốc Thiên là ai và cũng không cần biết Quốc Thiên là ai. Bất cứ ca sĩ nào từ trong nước chấp nhận làm nô lệ văn hóa cho đảng CS đều bị và sẽ bị tẩy chay tại hải ngoại. Nô lệ văn hóa là một chủ trương tàn bạo của đảng CS nhằm thay đổi nhận thức văn hóa của con người. Hôm nay là Quốc Thiên và ngày mai có thể là những ca sĩ khác.

Chọn lựa của những người tẩy chay Quốc Thiên không phải là chọn lựa cá nhân mà chọn lựa của thái độ và nguyên tắc sống giống như ca sĩ Thái Thanh đã từ chối lời mời hát của chế độ hơn nửa thế kỷ trước đây.

Không riêng tại hải ngoại mà người dân có nhận thức chính trị và lịch sử đang sống trong nước cũng khinh thường Quốc Thiên. Khác chẳng đồng bào trong nước không có cơ hội để công khai bày tỏ quan điểm của mình. Đồng bào hải ngoại ngoài trách nhiệm và ý thức, họ bày tỏ thái độ thay mặt cho đồng bào trong nước.

Hành động vô ý thức của Quốc Thiên và những kẻ nô lệ văn hóa khác khi hát những bài ca ngợi đoàn quân dày xéo miền Nam thân yêu bằng súng đạn Nga Tàu là những cây gai đâm vào mắt người Việt yêu tự do dân chủ trong và ngoài nước.

Trong dân số hơn 100 triệu người Việt hiện nay, ít nhất 50 triệu người có cha mẹ, bà con, anh em đã chết một cách thảm thương dưới tay những người mặc cùng màu áo Quốc Thiên đã mặc trong những lần trình diễn. Quốc Thiên nghĩ gì và được gì khi vui mừng trên nỗi đau của một phần hai dân tộc?

Có người sẽ phản đối bài viết này bằng lập luận rằng lịch sử đã sang trang, đất nước đã thay đổi. Không, đất nước chưa thay đổi. Giá trị của một quốc gia không phải được xác định ở vài tòa nhà cao, vài chiếc cầu dài, vài con phố mới, những bữa cơm có chút thịt cá mà còn là các giá trị tinh thần trong đó bao gồm:

- (1) tự do,
- (2) công lý,
- (3) danh dự,
- (4) đạo đức,
- (5) lòng thương cảm,
- (6) thành thật,
- (7) giá trị cuộc sống,
- (8) sáng tạo,
- (9) vượt trội,

(10) bảo vệ môi trường cho các thế hệ tương lai.

Trong 10 điểm mà nhà văn Thomas Fann gợi ý đó suốt hơn 50 năm qua Việt Nam không đạt được một điểm nào.

Cuộc biểu tình Thiên An Môn bùng nổ khi nền kinh tế Trung Quốc năm trước đó (1988) tăng 11.7 phần trăm. Nhưng tăng trưởng kinh tế không bịt miệng, bịt mắt được tuổi trẻ. Hàng triệu thanh niên Trung Quốc đã đứng lên. Con người khác con vật. Con người không chỉ cần ăn. Khẩu hiệu đầu tiên sinh viên Trung Quốc hô là "dân chủ", bởi vì có tự do dân chủ sẽ có tất cả.

Mà cho dù tạm thời chấp nhận lý luận "lịch sử đã sang trang" thì trước hết đảng CS phải là những người sang trang trước, mở ra cánh cửa "dân tộc, nhân bản, khai phóng" cho đất nước đi lên.

Không. Sau hơn nửa thế kỷ, vẫn còn nhiều người Việt Nam bị giam giữ với tội duy nhất là nói lên sự thật. Một dân tộc không đoàn kết sẽ không bao giờ thắng được ai. Một dân tộc sống trong dối trá sẽ không bao giờ lớn lên cùng nhân loại.

Không tính những sâu mọt tham nhũng trong nội bộ đảng, những bắt bớ, trù dập diễn ra gần như mỗi ngày ngay cả đối với những người dành cả cuộc đời mình để phục vụ cho đảng. Đất nước bị cai trị bởi một nhóm nhỏ, thậm chí rất nhỏ của những người nắm trong tay hệ thống công an. Nhưng đừng quên, công an CSVN về mặt tổ chức không thể tinh vi hơn so với Stasi của Đông Đức hay KGB của LX, và lịch sử cho thấy những tổ chức trấn áp người dân vô cùng tàn ác này đã không cứu được Đông Đức và LX.

Người viết, cách đây vài tuần, không biết Quốc Thiên là ai và chắc sau này cũng không để ý làm gì nữa. Anh chỉ là con chim công nghiệp, loại chim được nuôi để hát chứ không phải loài chim cất tiếng hát giữa núi rừng tự do. Việc tẩy chay Quốc Thiên cũng là một cảnh cáo cho các ca sĩ trong nước đang nghĩ đến việc một ngày sẽ hát tại các thành phố có đông người Việt ở nước ngoài.

Sau chuyến đi lưu diễn lần này, hy vọng Quốc Thiên sẽ có cơ hội đọc và suy nghĩ lý do tại sao những người anh chưa từng gặp gỡ, quen biết hay tiếp xúc lại chống đối anh. Nếu chịu suy nghĩ Quốc Thiên sẽ hiểu ra đồng bào hải ngoại không chống cá nhân Quốc Thiên mà chống tầng lớp chủ nô đã nô lệ hóa Quốc Thiên. Quốc Thiên không nên trách đồng bào hải ngoại, những kẻ đáng trách là những người biến Quốc Thiên từ con bướm vàng trở lại kiếp con sâu.

Trần Trung Đạo

*Nguồn: Internet eMail by **psxh** chuyển*

*Đăng ngày thứ Sáu, August 7/2026
tkd, Khoá 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*